

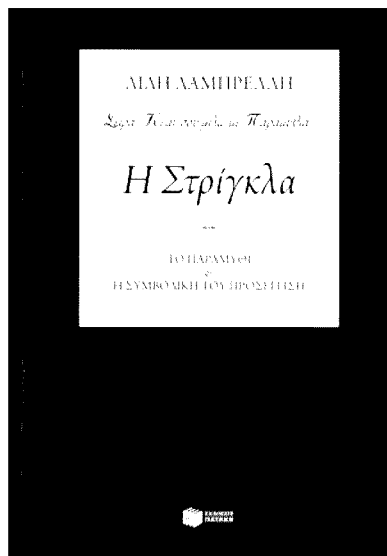
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Λιλή Λαμπρέλλη**Η Στρίγκλα****Σειρά: Κι αν σου μιλώ****με Παραμύθια...****Εκδόσεις Πατάκη****Αθήνα 2011, σελ. 64****Λιλή Λαμπρέλλη****Ο Πολυροβιθάς****Σειρά: Κι αν σου μιλώ****με Παραμύθια...****Εκδόσεις Πατάκη****Αθήνα 2011, σελ. 86**

Η συμπατριώτισσά μας Λιλή Λαμπρέλλη, με σπουδές νομικές και πολύχρονη ενασχόληση με τα παραμύθια και κυρίως τα παραμύθια προφορικής παράδοσης, κυκλοφόρησε πέρυσι δυο βιβλία, τα «Λόγος εύθραυστος κι αθάνατος. Προσέγγιση στην τέχνη της αφήγησης και στην αθέατη πλευρά των μαγικών παραμυθιών» και «Κρυμμένο νερό», που έγιναν δεκτά με θετικότερες κριτικές.

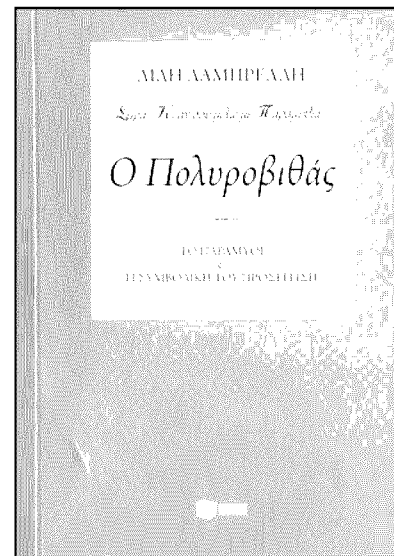
Στο πλαίσιο μιας νέας σειράς που δημιούργησε με τον τίτλο «Κι αν σου μιλώ με παραμύθια... Το παραμύθι και η συμβολική του προσέγγιση» στέγασε δυο νέους μικρούς τόμους με τα παραμύθια «Η Στρίγκλα» και «Ο Πολυροβιθάς».

Για τη φιλοσοφία της νέας σειράς γράφει στον πρόλογό της: «Τα μαγικά παραμύθια “δε λένε αυτό που θέλουν να μας πουν”. Είναι παραβολές που κρύβουν απρόσιτα μυστικά πανάρχαιων εθίμων και τελετουργιών και μιλούν, με συμβολικό πάντα τρόπο, για την ικανότητα του ανθρώπου να μετακινηθεί προς αυτή την ουσία που συνεπάγεται αυτονομία και αυτογνωσία - δηλαδή “να μεγαλώσει”. Αυτές οι παραβολές, χωρίς ίχνος διδαχής, μας λένε πως το μέγαλωμα προϋποθέτει δοκιμασίες και απώλειες. Μας λένε πως, αν δεχτούμε να αυτογνωστούμε και να κάνουμε βήματα αυτογνωσίας, θα πρέπει να βγούμε έξω από την εστία της παιδικής ηλικίας, να αναζητήσουμε τα σκοτεινά μας κομμάτια (λειώνοντας 40 ζευγάρια σιδερένια παπούτσια) και να τα βγάλουμε στο φως - το ίδιο κι απaráλλαχτο φως της ε-

πίγνωσης στο μύθο των Ινδιάνων. Αν τα καταφέρουμε, μπορούμε να γίνουμε βασιλιάδες-βασιλίσσες, δηλαδή κύριοι του εαυτού μας, ενήλικες.

Σ' αυτήν τη σειρά με το γενικό τίτλο “Κι αν σου μιλώ με παραμύθια”, επιχειρώ να προσεγγίσω, με τον αυθαίρετο τρόπο της παραμυθούς και την ελαφράδα της προσωπικής ερμηνείας ενός ονείρου (σα να είδα το παραμύθι στο όνειρό μου και όλα τα πρόσωπα να είναι ένα - εγώ που ονειρεύομαι), εφτά “άγρια”, μη λογοκριμένα, μαγικά παραμύθια, που με τις συμβολικές τους εικόνες μας δείχνουν αυτό που ο **Σεφέρης** λέει: “φρίκη που δεν κουβεντιάζεται γιατί είναι ζωντανή, γιατί είναι αμίλητη, και προχωράει”. εφτά παραμύθια που μας οδηγούν στην αλήθεια, δηλαδή στο αντίδοτο της λήθης, στη μετακίνηση από την οδύνη, στην κάθαρση, στην παραμυθία». Στο πρώτο βιβλίο η συγγραφέας επιχειρεί να προσεγγίσει τη συμβολική ερμηνεία της Στρίγκλας, της κανίβαλης αδελφής του Γιαννάκη, του ατρόμητου - που όμως το κλειδί της αυτονομίας το παίρνει από αυτήν. Παραμύθι που μεταφέρθηκε από στόμα σε στόμα για χρόνους και καιρούς, μας μιλάει για ενδοοικογενειακό κανιβαλισμό, θέμα οικείο τόσο στο λαϊκό παραμύθι όσο και στη μυθολογία (Ο Κρόνος που έτρωγε τα παιδιά του) και μας δίνει οδηγίες χρήσεως για μια ουσιαστική ενηλικίωση. Ο ήρωας, σε

βασιλικά δώματα μεγαλωμένος, διώχνεται από το πατρικό παλάτι όταν αποκαλύπτει ότι το φασκιωμένο μωρό στην κούνια, η πολυπόθητη βασιλοπούλα, η μοναχοθυγατέρα και στερνοπαίδι των γονιών του, τις νύχτες τρώει τα άλογα, είναι Στρίγκλα.

Στο δεύτερο βιβλίο επιχειρεί να προσεγγίσει τη συμβολική ερμηνεία του «Πολυροβιθάς», που δεν είναι άλλος από τον αφέντη του «Παπουτωμένου Γάτου», της συλλογής των **Αδελφών Γκριμ**. Αν συγκρίνουμε τις δύο παραλλαγές, βλέπουμε στον «Πολυροβιθά» αντί για εμποτσούνη στο γάτο, έχουμε εμποτσούνη στο ρεβίθι, δηλαδή στη δυνατότητα που προσφέρει ένας σπόρος.

Ο Πολυροβιθάς ήταν ένας φτωχός που ζούσε μια φορά κι έναν καιρό σ' έναν τόπο μακρινό και δεν είχε στη ζωή του τίποτα και κανέναν. Αυτός ο μοναχικός ήρωας συναντάει βασιλιάδες και βασιλοπούλες και θεριά, κι απ' αυτές τις συναντήσεις ανδρώνεται. Δεν ακινητοποιείται, δεν εγκλωβίζεται, δεν αιχμαλωτίζεται, αλλά προχωράει ίσια εμπρός, από την ερημιά στο παλάτι του βασιλιά, από το παλάτι του βασιλιά στο θεριό κλειδοκράτορα που κρύβεται στον πάτο του πηγαδιού, κι από κει στο παλάτι του θεριού που με το πλήρωμα του χρόνου γίνεται δικό του. Όλα αυτά, γιατί μια μέρα βρήκε στον δρόμο του... ένα ρεβίθι.

Π.Σ.